

Підготувала сторінку вчителька молодших класів Української недільної школи при Асоціації «Українсько-Грецька Думка» **Вікторія Тимчишин**.

ВІКТОРІЯ ТИМЧИШИН:

«Діти – це завжди радість і креатив. В чому тільки не пробують себе наші юні діаспоряни! Тішить, що наші діти, знаходячись в іншомовному середовищі, все-таки хочуть писати українською мовою. В цьому ми їх завжди підтримуємо, і батьки, і школа.»

АНАСТАСІЯ КОНДРАТЮК

учениця 4 класу Української суботньої школи при Асоціації «Українсько-Грецька Думка».

Настя народилася в двомовній українсько-молдавській сім'ї. Має ще двох сестричок. Абсолютно самодостатня, творча і не по літам серйозна. Любить писати. Як каже її дідусь: "З неї будуть люди!". Співає, танцює, малює. Відомо всім, на Настю завжди можна покластися - не підведе!

ЖАДІБНИЙ КОМАРИК

КАЗКА

На одній лісовій галявині жив собі Комарик. На цій же галявині жило багато різних комашок. Одні завзято працювали, інші пурхали з квітки на квітку, насолоджуючись теплим літнім сонечком.

Якось Бджілка похизувалася обновкою, і всі комахи захоплено розглядали жовтенькі лаковані чобітки. Комарик нічого на сказав, але назавтра в Бджілки чобітки зникли. Потім в Метелика пропало гарненьке люстерко, в Мурахи – лопатка, у вусатого старого Жука – гребінець. А в Сонечка зникло відерко з фарбою, щоб малювати цяточки. Мешканці галявини розуміли хто краде їхні речі, тому почали сторонитися жадібного Комарика.

Так промайнуло тепле літечко і прийшла дощова осінь, а за нею і зима. Всі комахи потурбувалися підготувати собі тепленькі хатинки, один тільки Комарик не встиг, бо був зайнятий іншими негарними справами – ховав накрадене добро.

Опинившись безхатченком, наш герой пішов напрошуватись до когось перезимувати. Метелик, як лялечка замотаний в теплий шерстяний коцик, навіть не одчинив злодію двері. Жук, що збудував собі житло під корою старого дуба, пригрозив небораці своїми страшними вусами. Мурахи гуртом викинули комарика зі свого теплого та затишного мурашника. А до Бджілки бідолаха вже і носа сунути не посмів. Знесилений

безплідним блуканням, впав на сніг і знепритомнів.

Прокинувся Комарик в теплій незнайомій хатинці. Розплющив очі і побачив Сонечко. Хочеш чаю? – лагідно посміхнулось воно йому. Так почали вони жити вдвох. Сонечко ніколи не питало нічого Комарика, але той почував себе ніяково, знаючи, що не заслужив собі такого друга.

Непомітно проминуло три місяці, прийшла весна, розтав сніг, задзюрчали струмочки, заспівали пташки. Ліс прокидався. Он вже невтомна Бджілка збирає мед з весняних квітів. Мурахи заметушилися, втомлені зимовим безділлям. Дядько Жук розпустив свої розкішні вуса, гріючись під теплими промінчиками весняного сонця.

А барвистий Метелик, скинувши свої пута, весело закружляв над галявиною.

Раптом всі помітили Комарика, що надриваючись тягнув величезний мішок.

– Вибачте мене, друзі. Я був жадібним і заздрисним. Це я крав ваші речі. Але я більше не хочу бути таким.

І Комарик віддав кожному його добро. Бджілці – чобітки, Жуку – гребінець, Мурасі – лопатку, Метелику – люстерко, Сонечку – відерко.

Всі, звичайно, пробачили Комарика, адже він визнав свою провину. І зажили мешканці лісової галявини в мирі та злагоді.

Так доброта та співчуття мудрого Сонечка врятували Комарика, повернули йому друзів, звільнили від жадібності. Ось так, навіть одна маленька комашка може змінити цей світ на краще!

ЮЛІАНА ДРАБ

учениця 4 класу Української суботньої школи при Асоціації «Українсько-Грецька Думка».

Юліана народилася в Греції в українській сім'ї. Незалежна, творча, багатогранна, завжди має свою думку. В свої десять років вже має свій блог. Співає, танцює, любить декламувати українські вірші і писати. Юліана - Дипломант міжнародного конкурсу Міністерства освіти і науки України. Мріє стати дитячим лікарем, і жити в Україні.

МОЯ ВИШИВАНКА

Е С Е

Моя вишиванка дуже гарна, бо вона червона, як троянда, і вишита вона вручну хрестиком. Рукави і перед блузки прикрашені гарним орнаментом. Поміж червоним кольором проглядає і чорний, що робить мою вишиванку ще гарнішою і яскравішою. Кругом шії вставлена червоно-чорна нитка з кутасиками, що допомагає мені регулювати ширину вирізу.

Коли я підростаю, мама мені купує нову вишиванку, ще кращу. А стару я ховаю для своїх

дітей. А коли виросту, то носитиму мамину сорочку.

Я одягаю свою вишиванку, коли у нас є українські, або церковні свята. В ній я відчуваю гордість від того, що я українка, відчуваю, що належу до великої родини, відчуваю зв'язок з минулими поколіннями українців.

Але і наше майбутнє я теж бачу: квітучим і яскравим, як моя Вишиванка!